

Meltonagn Kalay József dr. Kar. főkegyelmei úrnak 10. H/ 1. 596

SZINHÁZI UJSÁG

Tinta-palinta

33 UJSÁGIRÓ
33 KARRIKATURA
33 ÍRÁS

A SZEGEDI UJSÁGIRÓK EGYESÜLETE
1921 DECEMBER 3-ÁN RENDEZETT »GÖRBE ÉJSZAKÁJÁRA«

1921. DECEMBER 3. sz.

Tiszteletpéldány

A
Tinta-Palintából
50 számozott példány készül
famentes papíron

Ezen lap száma

3.

SZINHÁZI UJSÁG

TÁRSADALMI ÉS MŰVÉSZETI HETILAP

XIV. ÉVF.

SZEGED, 1921 DECEMBER 3

13. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ
GELLÉRI
ANDOR
◇

SZERKESZTIK
IVÁNKOVITS IMRE
ÉS
GELLÉRI ANDOR

SZERKESZTŐSÉG ÉS
KIADÓHIVATAL
PETŐFI-U. 7
◇

Megfejelt fejek

Az ujságíró olyan, mint a levegő: mindenütt jelen van és sehol se látszik. Elmerül a betűk fekete tengerébe és még a nevét is a legritkább esetben biggyeszti oda a cikke alá, csak akkor, ha mintegy egész testével is helyt akar állani azért, amit megírt. Aki annyi nevet fölhoz az ismeretlenség óceánjából, amelyet életnek neveznek és bemárt a közélet tengerébe, az maga nem igen szeret és nem nagyon akar jelentkezni és szerepelni a maga nevével. Ezt rábizza szép csöndesen a hangadókra, akiknek tulajdonképpen ő ad hangot és legtöbbször nevet is. Nem

Donnay

valami szerénytelenség tőle a névtelenség, inkább bölcs és okos óvatosság, ha valaki, ő nagyon jól tudja, hogy mi a dicsőség ára és mi a híresség alapja. Most azonban egyszerre csak előbukkan, a névtelenség és álnevűség diszkrét félhomályából a szegedi ujságírók egész gárdája és ki profilban, ki en face, ki eltalálva, ki elpuskázva megjelennek a »Szinházi Ujság« hasábjain, sőt megszólalnak a megszólalásig, vagy megszólásig hű árny és fényképek alatt... Voila — most a közönségen a sor, hogy barátságos arcot vágjon és bejőjjön a boltba. *Gyalu.*

Szépek vagyunk... Játék a szavakkal

Eddig kételkedtem, de most már kénytelen vagyok elhinni, hogy mi, szegedi ujságírók, tökéletes szépségek vagyunk.

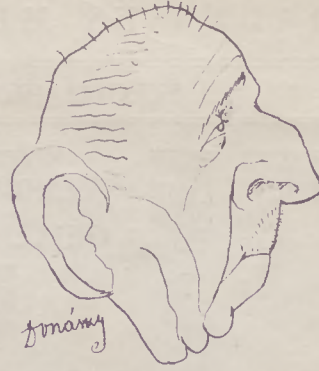
A karrikatura tudvalevőleg a negatív szép leg-szélsőbb fajtája. A rút fokozatain:

a formátlanságon, a természetlően, s az eltorzuláson keresztül eljutunk az abszolút szépek: a fenségesnek legszélsőbb ellenképéhez, a defigurationnak (eltorzulásnak) legmagasabb fokához: a karrikaturához.

Ha igaz az, amit Rosenkranz Móritz mondott, hogy a karrikatura a jellegzetesnek tulhajtása, amely az alak teljességére kiterjed, s hogy egy hibás súlypont támad, amelyre az alakban minden gravitálni kezd s az egésznek többé-kevésbé általános eltorzulását hozza létre, akkor igaz szépségünk ténymegállapítása is, — művészkollégáink azonban ezt csak negatív formában merik a világnak értésére adni.

Nem gondolhatom ugyanis, hogy pl.: Juhász Gyulának vagy Sz. Szigethy Vilmosnak abszolút szépségét a Vermes Ernő vagy Deák Dezső defigurationojával akarná a művész kifejezni. Mindegyik kép csak a maga alapszépségének defigurationja lehet, mert mindannyian el vagyunk torzítva, ebből következik, hogy valamennyien szépek vagyunk.

Aki pedig ezt nem hiszi, az keresse meg mindegyik képén azt a hibás súlypontot (pl. orrgerinc, ádámcsutka, fülkagyló, koponyadudor), amelynek túlterheltsége az egésznek eltorzulását létrehozta s ha ezt megtalálta, belőle rekonstruálhatja a modellnek abszolút szépségét. A rejtvény helyes megfejtői jutalmul gyönyörködhetnek az eredeti támpéldányokban. Természetes, hogy magamra, mint jelenlévőre, ez okoskodást görbének jelentem ki. *dr. Balassa Armin*

Mondják, hogy a színésznőknek úgy kellene az ujságírók, mint tengernek a part. Vajjon közöttük ki a tenger és ki a part?

Még nem találkoztam olyan színjatszóval, a ki a magasztaló

kritikát igazságosnak nem tartotta volna.

Azt a kritikust, aki megmeri írni az igazat, a színházak világában rendszerint — májbajosnak nevezik.

Vannak nappali és esteli színjatszók. A nappaliak tudnak csak igazán játszani, de mindig szinpadon kívül.

Néha a közönség is játszik a színházban, nemcsak a szereplő színészek. Legujabban akkor, amikor vastapsot rendez.

A taps nem mindig jelenti a sikert, viszont a siker nyomában nem mindig jár a taps.

A fiatal színésznők nem szeretik magukat a szinpadon öregíteni, de a legöregebb színésznők is fiataloknak akarnak látszani.

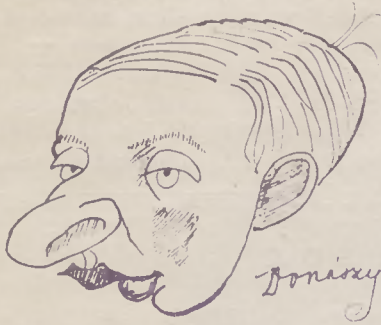
Vannak kritikusok, akik a „do ut des” elvét nem csak vallják, de gyakorolják is.

Sok színjatszó, amikor a szinpadon nevet, a közönségnek a nézőtéren sirhatnékja támad.

Mondják, hogy a szinpad az élet tükre. Csak az a kár, hogy ez a tükör néha repedezett.

Balla Jenő.

Itt az irás — olvassátok! Nem a legjobban kezdődik...

...Végre kénytelen voltam eleget tenni Gelléri kollégám kérésének, aki ugyanis mint színházi lapszerkesztő és ugyanis mint

az ujságírók alkalmi albumának összeállítója, arra kért, hogy rövid harmincegynéhány sorban írjak valamit arról, ami éppen eszembe jut.

Mint a mesebeli árvalegény, három nap és három éjjel gondolkoztam azon a valamin, amiről ígéretem értelmében most írnom kell. Három napon és három éjjelen törlem a fejem a nagy és megfoghatatlan témán. Már-már azt hittem, hogy meg van, csak írni kell, amikor arra eszméltem, hogy még sincs meg. Képzeltetik, hogy roppant dühös voltam, de higycsók el, hogy most még inkább haragszom. Hogyne! Hiszen még mindezeket — már tudniillik a gondterhes három nappal és három éjjelt — átszenvedtem, elfogyott az a pár sor, amelyet írásomnak fentartottak és most itt maradtam hoppon, anélkül, hogy karrikaturámat, — amely lsten bizony rosszul sikerült — kellőképpen méltathattam volna.

Balogh József

FÁBIÁN FRICI ALBUMÁBA

Maga a legérdekesebb színésznő előltem. Még sohasem láttam a színpadon.

MAGYAR LÁSZLÓ ALBUMÁBA

Magyart a Magyaroknak: de jobb hijján egy Magyaroka is megteszi.

A CENZOR ALBUMÁBA

Nem mind arany, ami fénylik; nem mind igaz, amit kitörülnek.

Pár hónapja vagyok szegedi lakos és máris meghurcolják és csúffá teszik becsületesnek mondott ábrázatomat a »Szinházi Ujság«-ban.

A karrikaturát saját magamról jónak találtam, mert ahhoz, hogy hasonlítsak hozzá, elég csúf. Karrikaturát rajzolni egy olyan arcra, amely egyébként

is torz — könnyű dolog!

Egy erélyesen és merészen előnyomuló kecsége orr, két apró fekete palkányszem és már meg is ismerem magamat!

— Hogy miért vágok ilyen világfájdalmas rezignált arcot állandóan?

*Ezt is megmondom.

A házasság sötét felhői tornyosulnak szegény fejem fölé, az örvény felé evezek és ezzel már mindent meg is mondtam!

A részvénytulajdonosok és koszorúk mellőzését kérem. Lakásközvetítőikkel unalmas óráimban szívesen társalgok, mert lakásom még — Óh egek — mindig nincs!

Darabos István

A »legszellemesebb«

Igazán zavarban vagyok. Irni kell valamit és sem politizálni, sem diplomatiszálni nem szabad. Most az egyszer kifogtak rajtam! Sosem történt meg velem, hiszen mindenki tudja,

hogy én, a diplomata, csalhatatlan vagyok. Palotákat építtettem már fogadásaim és be-

vált jóslásaim jövedelméből. Ezért nagyon szeretem a népjóléti minisztert, mert az új lakásrendelet óta sokkal jobban érzem magamat, mint többszörös háztulajdonos. Most azonban megbuktam. Az a tudat, hogy ugyanebben a számban minden kollégám ki akar tenni magáért, zavarba hoz. Mégis csak tapintatlanság, hogy kifiguráznak egy diplomatát és még hozzá arra kényszerítik, hogy jó képet is vágjon a merényletkez. De nem baj. Mindez csak móka. A szomorúbb vége a dolognak, hogy azoknak, akikre ezt az ünnepélyes számot rásózzák, el kell szenvedniök a sok szellemességet, ötletet, humort és bölcsességet. Mint diplomata természetesen elolvastam minden írást. Mondhatom, az enyém a legszellemebb. Képzeltetik, milyen csodák-csodája lenne ez a pár sor, ha igazán szellemes ákartam volna lenni. Mert, hogy nem akartam, bizonyos. Egy diplomata sosem szellemes, amikor mindenki az akar lenni!

Deák Dező.

Bizony furcsa dolog ez,

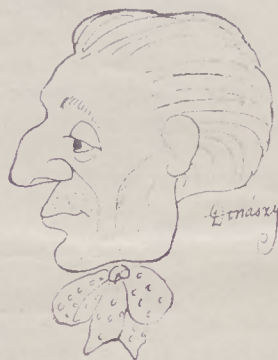
de úgy van, hogy én minden ismerősömet, akivel érintkezem, látom, ismerem az arcát, csak épen azért nem láthatom soha, akivel leggyakrabban, hogy úgy mondjam állandóan együtt vagyok, aki, ha néha kicsit ellenségem is, de mégis csak szorosan hozzám tartozik: a magam é t.

Mondom, hogy furcsa ez, de én, szavamra csak a gallérig látom magam, ami azon túl van, abból csak homályos szétmosódó reflexeket észlelek, hogy pedig a velem szemben álló tükörből ugyanaz a figura néz e vissza, azt én sajnos soha meg nem tudhatom. Így aztán mindig meg van a vigaszom, hogy annak a tükörből bámuló másiknak, a szomorodott csunya feje csak valami emlékeztető szimbólum arra az

igazira, melyet a fantáziám anyagából gyúrtam magamnak. Ezért ez a karrikatura is csak a tükörben a maga saját külön életét élő és általam ismeretlen személyiségnek, — vagy, hogy is nevezzem — a jelképe és remélem önök is úgy találják, hogy nem hasonlít az igazi fejre, amit láthatatlanul a gallérom fölött szoktam hordani.

Donászy Kálmán.

Rigmusok

Minden igaz ügyet védő
Publicista és ügyvéd ő
Srófos esze kifog bármin

(Ez doktor Balassa Armin).

Jó a szive, rossz a mája
Meg nem hatja diva bája

Szerelmet tán sohse valla

(Ez a Balla).

Mindenben úr! Nem üzletes soha
Hozzá a sorsa ezért mostoha,
Őszintén utál mindent, ami mob.

(Ez a Bob).

Nem birná el gyöngé madzag
Erénybe s ősökbe gazdag
Egy tucatra visszanez már

(Ez a Caesar)

Tanár ő és diplomata,
Ezer titkot kifirtata,
Oly szerelmes, mint egy diák

(Ez a Deák)

Két lapja s két kutyabőre
Nagyon büszke mindkettőre,
Csak esze több, mint erényi

(Nobilis Emericus de Endrényi)

Ujságjáért híven buzog
Mint egy mozdony, folyton szuszog,
Lelke gazdag, zsebe pang

(Ez a Frank)

Író, tanár, tudós, költő
A kurzusra nyelvet ölt ő
Soktól nemes hévre gyúl a

(Juhász Gyula)

Szereti agg, ifjú, gyerek
Ajkán a szó mézzel pereg
Pereg, mint a homokóra

(Ez a Móra)

Prózába és rimbe' mester,
Fél tőle a polgármester.
Baloghot nem hagyja é(l)nyi

(A destruktív Terescsényi)

Árvaynál a tanyája
Követi zs. lányok nyája.
A pályája hegyes-völgyes

(Ez a Tölgyes)

Nincs eldöntve: csúf-e, szép-e
Feje nagy-e, vagy a képe
Nőknél mégis győzedelmes

(Ez a Vermes)

Aranyifjú és nem talmi
S mint riporter, társadalmi,
Magas c-je égbe nő

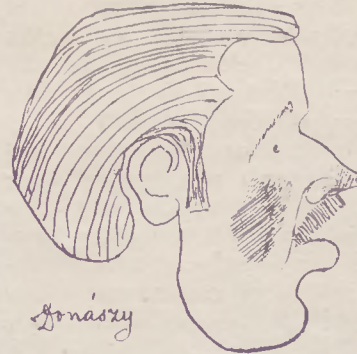
(Ki más ez, mint Vigh Jenő)

Rossz skizzhez ki vág jó képet
Egyért ki ad tizennégyet,
Balek, kinél nincsen nagyobb

(Az én vagyok)

Engel Vilmos.

Legkellemesebb e földtekén!

Vannak az Ur Istennek olyan emberi teremtményei is, akik úgy szólván egész életükön át tojástáncot járnak. Ilyenek látom én magamat mint lapok szerkesztőjét és

kiadóját. Kiadó-szerkesztő. Két egymással homlokegyenest ellenkező teremtménye a világnak. Az előző: pénzesnek tartott mumus, az utóbbi ellenkezőleg: pénztelen szegénylegény. A kiadó a gazda, az utóbbi a munkás, s csak az a baj, hogy mégis mindig az újságíró akar a gazda lenni... Sok hühó van persze emiatt a redakcióban.

Ugy van tudniillik a dolog, hogy a szerkesztőségben a legkisebb pupuctól a legnagyobb íróig — még a heti rendkívüli lapnál is — mindenki gazda és szerkesztő nagyságos ur, csak a kiadó, ez egy senki, egy niemand, egy... nem folytatom tovább.

Tessék most elképzelni, hogy minő kellemes dolog kiadónak lenni, hát még kiadó-szerkesztőnek! De nem baj. Egy kis öszüléssel, ideggörcsökkel és görcsös idegekkel megy ez is, ezt a tésztát is le lehet nyelni.

Megjegyzem, hogy mint két napilap szerkesztőjét, és nem mint kiadót kértek fel arra, hogy írjak magamról a fenti „szép” fiu fényképe alá. Nagyon nehéz kérdés. Legjobban szeretnék sok szépet írni, de — magamról. Ezt nem tehetem, mert kis fiam és kicsilányom nem türik a szemérmetlen „apukát”. Írjak az újságcsináló írókról? Lehetetlen, mert a jelen eselben, mint szerkesztő, a kollégáimról csak szintén szépet illene írni, de ezért meg haditörvényszék elé állítanának a kiadók. A kiadókról zengjek sok szépet és jót? Isten őrizz! Retorzióképp már holnap fizetés-emelést kérnének a szaladó és nem sza-

FRANK JÓZSEF ALBUMÁBA

Anakreon és Hafiz a borról énekelt, Verlaine az abszintről, Hartleben a sörről; én várom a nemzeti költőt, aki a siller-spriccerről fog énekelni.

ladó riporterek, szerkesztők — visszamenőleg Noe apánkig.

Eszerint nem írok semmit, hagyom ezt olyanokra, akik még csak szerkesztők és nem szerkesztő-kiadók, mert bizony jelen esetben — dühöngő fizetésemelési lázakkal idején — diplomatikusabb dolog hallgatni, mert ez ha aranyat nem is jelent, de kisebb-nagyobb meglepetést hozhat maga után. Ezek után, aki még mindig lapkiadó és lapszerkesztő akar lenni egy személyben, az jelenkezzen a Madairán — Károly király és császárnál arany vilézségi éremért!

nemes Endrényi Imre

Az én utam...

Az Élet én előttem egy drága festmény, műremek. Ezer festő keze szépíti a Mester alkotását, amely munkához öntudatos nagy és rajongó kis lelkek szolgálatják a

harmóniát. Így képzeltem el az Életet és vágyam úzött, kergetett e lelkek táborába. Gondolám: mily pompázó fenség, kéjtfakasztó gyönyör lehet szolgálni azokkal akik a Szép isteni fényességű büvkörében élnek napjaikat. Valóságként élni az álmok színes kódében és álomnak tekinteni a valóság rút színeit... Ujságíró lettem. Az ujságírás fegyverével, a tollal szolgálom Élet Öfelségét.

A Szép szerelmesének születtem. Életem hajóját messze elsodorták a Csalódások viharai a Boldogság szigetéről, de mindig hű maradtam Istennőmhöz. Megtanultam, hogy az emberek álarcra járnak, de az álarc alatt mindig a Szépet keresem. A csúnyában sem látom meg a visszataszítót. Ápolom még azt a kertet is, amely csak

dudvát terem, mert tudom és ez hitem, hogy munkám gyümölcse megterem. Csak a Rossz az, amitől félek és irtózom s amellyel küzdök erőmtől tellőn.

Igy indultam el. Lelkemben azzal az elhatározással léptem a Testvérek közé, hogy az Élet valóságát távol tartom az Ábránd csalóka mérlegétől. Új utakon akarok haladni a Tökéletesség felé. De tudom, hogy az út hosszú és göröngyös. Vértórsza fakad minden lépés után. Félek, hogy a Cél csalóka délibáb, de tudom, hogy majd szomjut olthatok, de magam mindig szomjuhozni fogok. Már megyek és utolsó csepp vérem is e Célnak szentelem. Tudom, hogy hátra van még a keserű pohár... De nem törődöm már ezer veszéllyel sem, elindultam és én megyek. Ha új utam erőmet időnek előtte őrli fel, visszatérek a megjárt utakra; azon tovább haladok, de a Sorssal soha — meg nem alkuszom...

Erdős Árpád

Tintafoltok...

Kedvenc lapom az Az ujság, a melyik úgy gondolkodik, ahogy én gondolkodnám — ha ráérnék.

Ezt mondotta tegnap egy intelligens ujságolvasó.

Ujságírók között tömérdek a költői tehetség és szinte csoda, ha meg nem roskad alattuk a Parnasszus. Innen van az, hogy még a politikai rovatban is olyan sok a költemény.

Egy régóta nyugalmazott politikus, akinek már minden mindegy, de aki még most is nagyon rendszeres agyvelő, a po-

litikai meggyőződésről a következő felvilágosítást adta:

— A politikai meggyőződés szerintem három nyilvános vagy főmeggyőződésre és egy házi vagy almeggyőződésre oszlik.

— Az első nyilvános, vagy főmeggyőződés az, hogy tisztelni kell a többség meggyőződését, mert ez minden alkotmány és világtrend talpköve.

— A második az, hogy aki hangosan tiszteli a többség meggyőződését, az hosszabb életű lesz a földön, mert kevesebb az eshetőség arra, hogy agyonütik.

— A harmadik az, hogy aki ügyesen tiszteli a többség meggyőződését, az képviselő, főispán, pártvezér, sőt miniszter is lehet. S ez olyan sarkigazság, ami bizonyításra sem szorul.

— A házi, vagy almeggyőződés végül az, hogy tulajdonképpen nincs is politikai meggyőződés, mert amit annak neveznek, az a hely, idő és cél forgatagában folyást változik.

*

Kínában, Nanking városában sajnálatos baleset érte ottani Pu-Puc nevű kollégánkat. A nankingi kerület cenzura bizottságának főmandarinja személyesen lenyazta. Kínában ugyanis a cenzura bizottságnak bírói és végrehajtói jogköre is van, ami a sajtóügyi eljárást előnyösen megrövidíti. A főmandarin a bűnügyi végrehajtás után, a lenyazott kolléga iránti különös szíveségből, indokolta is az ítéletet: „Pu-Puc nankingi hírlapíró kijelentette a lapjában — mondja az indokolás — hogy ezentul mindig megírja az igazat, s azt, bármi történjék, közreadja. Nyilvánvaló, hogy nevezett hírlapíró közveszélyes egyén, mert Kínában, a nankingi kerületben, semmi sem lehet olyan veszedelmes a jogrendre, mintha a nép megtudja az igazat...

*

Egyszer egy próféta megjósolta, hogy az összes újságírók — életrevaló, derék szabadúszók kivételével — belefulladásra a tinta-óceánba. Ugy kell nekik — mondotta a művelt és mohó újságolvasó — legalább nem kell több újságot olvasni! Ugy kell

nekik — keseregte a kiadó — legalább nem dobom ki rájuk többé a pénzemet! Ugy kell nekik — kiálltatták a politikusok és a hatóságok emberei — legalább nem zavarják többé a békességet! Ugy kell nekünk — szóltak rezignáltan az újságírók — miért nem lettünk mi is szabadúszók!

— Kár értük — szólt kissé megilletődve a cenzor — sok dolgot adtak, de már nagyon megszoktam a törlés műveletét.

Hibaigazítás. Mint lapzártakor értesülünk, utólag a cenzor is azt mondta: Ugy kell nekik!

Frank József

Rendezzünk! Rendezzünk!

Gyerünk uraim, gyerünk! Halljuk az elnököt! Ugyan ne pofázzon annyit az a kölök! Hagyjátok már a korelnököt dumálni! Benne lesz a Frank is! A Bob az jobban tudja! Halljuk! Halljuk! Hallom! Fenét hallja, hiszen be van rugva! Lehet is ezekkel valamit csinálni! Uraim ne ordítsanak!

Kérem én abba is hagyhatom! Mit ir az a marha ott az asztalvégén? Mit tudom én, halljuk! Szerkesztő ur! nincs meg a liszt-pénzem! Holnap vasárnap van, ki van zárva! Mondom, hogy három bizottság lesz! Nem értek egy szót sem! Tegye le már, ne álljon vele! Hol az a kis tyúk? A ménkü üssön bele, hiszen még mindig véres! Gyerünk a kegyelmes asszonyhoz! Majd ide hozzuk papirosba! Balogh, meglátja, pofon vágom! Se zabálni, se beszélni nem lehet, hát minek jöttünk ide? Halljuk a propaganda bizottságot! A Gyula már megint nincs itt! Igy nem lehet tárgyalni! Halljuk a Cézár álmát! Még álmában sem jön elő szegénynek! Halljuk!

Halljuk! Ha-ha! Else! Else! Brrr! Bob! Tramdadaramdadaramtam!... Beszéljen már Vermes is! Hallgassátok Vermest! Igen helyes, feloszlatni, majd a jövő héten össze jövünk!

*

És én ülök csendes, jól eső, mosolygós arccal, mert a kócos, könnyelmű bohém fiúk ismét egy hetet loptak el tőlem. Egy hét választ el az estélytől és még mindig nem határoztunk semmit!

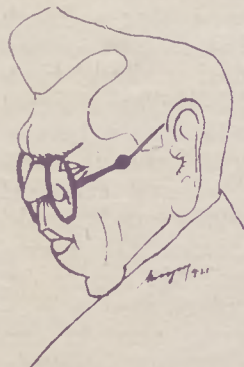
Eredmény: Ez az este csak sikerülhet!

Faludi Kálmán*

* Azt mondanák, hogy hamis kártyások vagyunk: idegen lapot kevertünk a pakliba. Faludi Kálmánt, a főrendező is ideosztottuk közénk; tettük pedig azért, mert ő szorosan ide is tartozik, ugyis, mint nyugalmazott író és újságíró és ugyis, mint a december hármát rendező „harminchármak” főkolomposa. Ugy kell neki, miért beszél annyit és miért jön a „kócos, könnyelmű, bohém fiúk” társaságába.

(Szerk.)

A kerekasztal lovagjai

Valahol azt olvastam, hogy mindenki-ről háromféle arcképet lehet rajzolni. Az egyik amilyen az illető tulajdonképpen, a másik amilyen szeretne lenni, a harmadik, a milyennek az illetőt mások látják. Ez lehet csak olyan odavetelt kijelentés, de szent-igaz, hogy a karrikaturista kizárólag arra

kíváncsi és azt veti papírra, amilyen a modell nem szeretne lenni. Ekkép a karrikatura afféle eszményi rajz, mely annál jobb, minél elégedetlenebb vele az, akit ábrázol.*

Ebből a szempontból az itt albumba válogatott rajzok, mind kiválóak. Az újságírók kávéházi kerekasztalának lovagjai között nem akadt egyetlenegy sem, ki meg lett volna elégedve a maga karrikatúrájával.

De csak a magáéval, mert a másét, azt igen elmésnek és csodájónak találta mind-egyik. De tessék elhinni, épen ez biztosítja, hogy a »Színházi Ujságnak« ezt a példányát mindannyian megőrizzük és elővesz-szük olykor-olykor, midőn mulatni akarunk azon, amin a kollégánk boszankodik.

Igazán becsessé azonban csak akkor válna ez az album, ha benne azokat a hasonmásokat gyűjtötték volna össze, aminők husz év múlva leszünk. Már akik leszünk, mert ki tudja, mikor hint a halál írásainkra örökre porzól. Gallyas István.

* Gallyas kollégám az elmúlt hét egyik délutánján megkeresett a füstös „Emke” hangos asztalánál, megkért, hogy üljek vele félre, fontos dolgot megbeszélni. Mikor kívánságát teljesítettem, a legkedvesebb naivsággal, de a legmélyebb komolysággal arra kért, hogy az ő cikke mellé ne a Donászy karrikatúráját helyezzem, hanem azt, amelyiket Magyar rajzolt, mert az „jobb indulatú”. Láthatja az olvasó, Gallyas kollégámnak, — amint meg is ígértem — ezt a kívánságát is teljesítem, amennyiben nem ezt: a „rosszabb” indulatú Donászy, hanem a „jobb indulatú” Magyar rajzot helyeztem el Gallyas kollégám cikke mellé.

(Szerk.)

ENGEL VILMOS ALBUMÁBA

Nem könnyű beadni az igazságot — homokóránként egy kávéskanállal.

GALLYAS ISTVÁN ALBUMÁBA

Az élet olyan, mint a Buchwald-szék télen: akkor volna jó, amikor már vége.

FALUDI ALBUMÁBA

Könnyű magának, Mester! Maga olyan csúnya tud lenni, amilyen akar. Én csak, amilyen vagyok!

Harmincöt sor

Ennyit kértem a kollegáimtól és most én mondom — magának: nehéz probléma. Mit lehet írni 35 sorban? Semmit. Hozzáfogok egy meséhez, amelynek első sorában megindul a küzdelem.

A sápadt arcot meggyűjti a szénszempár messze bolyongó látókörében egyre forgó, színes, biztató mozaik. A csillár-csemetéket a kápráztatóan sokat ígérő fény becézi, díszíti, hogy lefoglalja a külső pompával. A színek vakító fátyoltánca eltereli figyelmét attól, hogy a csak szemnek csillogó görögtüzekből már fellázadt a belső. És ez megismétlődik, kezdődik és befejeződik újra, meg újra. Mig egyszer ziháló mellel kiáltja oda az akarat utolsó küzdelmével, a már színtelenebb ígéreteket ígérő színek felé: elég volt. Elég volt a tavaszok, nyarak, csókok, káprázatok csábító hazugságaiból... És egyszer, már látom, kikacag a tükör, mert a gyermekes sápadt arc redőket rejteget. A szemek már bizonytalan, hitellenül buknak át a határon.

Még mélyen lappanganak tervek, akaráások, színek, remények. A tükör csiszolt szöglete még szivárványszínekben visszahigéri a mindennap lehanyatló Nap biztatását: majd... majd holnap. És én várom, a színek, a pompák, a káprázatok, az ígérek teljesülését, hogy azzal fejezhessem be mesémet: — egyszer beváltotta ígértét az Élet.

Várom, de félek, hogy mire eljönne, akkor már vége a...

— harmincöt sornak... Gelléri Andor.

U. i.: A karrikatura melletti sorok csak „félsorok”.

GELLÉRI ANDOR ALBUMÁBA

Az ujságírók albuma után jó volna megcsinálni a kisgazdák albumát. 33 pár csizma kifizetné magát valahogy.

Ötletkitalálások

Tavaly a Fáklya irodalmi kör vidéki záslóbontásakor Szegeden járt író-társaság között volt Szávay Gyula is. A tiszteletükre rendezett díszebéd után nyugodtan sziesztázott szállóbeli szobájában, amikor felkerestem azzal a kéréssel, hogy egy hölgy-

ismerősöm emlékkönyvébe írjon néhány sort illidőzésének emlékére. Ezzel eléje tettem az albumot, ő azonban szívélyesen kitért az emléksorok elől és félretette a könyvet.

— Fiatl barátom, szólott hozzám barátságaltatt. Az emberek azt hiszik rólunk, hogy egyszerre jutnak eszünkbe azok a gondolatok, melyek nevet csinálnak nekünk a kis emlékkönyvekben. Hosszú töprengés gondolkozás előzi meg öcsém az ötlekitalálást, elárulom, mégha Szávay Gyula írja is azokat.

Az emlékkönyvet, kedves, hangulatos strófákkal csak másnap délután kaptam meg az író mestertől.

Valahogy az jutott eszembe akkor, amidőn kedves Gelléri Andor barátom azzal jöttél hozzám a délelőtti órákban, hogy karrikaturám alá irjak valami jót, — ugymond ötleteset — délutánra. Hát bizony fogas volt nekem a kérdés, helyesebben a kérés, hát így próbálok megoldani ezt a gordiusi csomót.

Hartmann Mihály.

A KIADÓK ALBUMÁBA

Vesszen a zsarnok! Vesszen a zsarnok!
De közben fizessen is!

BOB ALBUMÁBA

Az ember egy jó ideig fiatal, azután egy jó darabig ifjú, azután még jó sokáig a legszebb férfikorban van. Uri ember a többire nem kíváncsi.

»Pályám emlékezete« Az utolsó mesterségek

A nyomdafestékkal huszonekét évvel ezelőtt ismerkedtem meg, tizenhat éves koromban. A Szegedi Naplóban jött két versem pünkösdi napján, az ünnepi melléklet legelején. Ifjabb Móricz Pál volt az irodalmi keresztapám, aki vagy húsz sorban fölfedezett és kedves bicebóca virágoknak

nevezte a verseimet. Mái se tudom, hogy milyen virág lehet az a bicebóca, de annyi szent, hogy Szegeden nem elég a költőt egyszer fölfedezni. Így esett, hogy egy év múlva Sz. Szigethy Vilmos, vagyis jobban mondva Bob vállalta a keresztapaságot, aki a karácsonyi számban két versemet adta ki. Ekkor hiba esett a matrikulában, mert a szedő véletlenül Antalra keresztelt, ami arra ösztönzött, hogy harmadszor is fölfedezlessem magamat. Így azután végérvényesen költő lettem, ami Magyarországon ujságírójt jelent. Mikor az egyetemen a bölcsészetet hallgattam, édes szülőm mindig féltett, hogy nem fogok diplomát szerezni, mert közben egészen elcsábít a hirlapírás démona. Hát hiszen kacérkodott is velem vagy tizenöt évig, amíg végre egészen a hálójába kerültem. Most azután van egy diplomám, amelyet a szegre akasztottam és van egy tollam, amelyből nem lehet éhenhalni.

Juhász Gyula.

AZ ALBUMOKBA

irt aforizmak szerzője Juhász Gyula, aki a saját albumába ezt írja: kívánom, hogy te légy a magyar Molnár Ferenc, de ha nem, hát legalább a magyar Wagner G. Gusztáv!

MÓRA FERENC ALBUMÁBA

A könyvek között az ember úgy érzi magát, mint a katona a fedezékben. Azért a gránát néha oda is becsap. Dicsőség ellen nincs orvosság!

Egy jóakaróm — mert van ilyen is — tudva, hogy mennyire meg lehet nekem mondani az igazat, a következőket vágta nemrégiben a fejemhez, mondván: — Három utolsó mesterember van a világon öcsém,

akiket egyformán szid mindenki: a jogász, a tanár és az ujságíró. Te mindhárom mesterséget magadénak vallhatod, tehát ne csodálkozz, ha az emberek . . . ezt azonban már lehetetlenség leírni.

Van is valami igazság a dologban, mert ez a három mesterség az, amellyel a legtöbb hálállanságot aratja az ember. En ugyan, mint jogász, senkiben sem tettem még kárt, tanári mivoltomról pedig ezuttal ne essék szó. Legfeljebb csak azokról lehetne beszélni, amiket öt évvel ezelőtt a régi Híradóban, no meg mostanában az újabbban elkövettem, nem is szólva arról, ami a Friss Hírek révén nyomja — másnak a lelkét. De hát egy dolog mégis vigasztal: mindez gazdánknak a neve alatt megy s amit mi a redakcióban cselekszünk, helyt áll ő azért még a — kávéházban is.

Majd elfelejtettem, van egy negyedik mesterségem is — amit a jövőbeni félreértések elkerülése végett nyilvánosan is kijelentek: t. i. családós, sőt nagyon is családós ember vagyok. Azt mondják, hogy néha-néha majd megbánom ezt a könnyelmű leleplezést, de hát jobb volt ennek megtörténni — később, mint előbb.

dr. Kontor Lajos.

BALOGH KÁROLY ALBUMÁBA

Ami a költőnek a Pantheon, az a hirlapírónak a — zárt tanácsülés. Mégis bejutnak mindakét helyre.

Vermes Ernő fotográfiája

Mintegy 35 sornyi írást kért tőlem a tisztelt Szerkesztőség, de ugyan mit lehet ilyen kis helyen megírni? Egy valamire való öngyilkosság megírásához is kevés; ahhoz azonban talán mégis elég, hogy leleplezzem kedves barátomat és kollegámat: Vermes Ernőt, a Görbe Éjszaka egyik fő-

kolofaktorát, akinek ezzel, sőt ennél többel is tartozom.

Bizonyára sokan nem tudják még, hogy Vermes Fiuméből került Szegedre. Ott már a háború előtt is csak díjbirkózó oklevéllel felszerelt magyar ujságírók boldogulhattak. A háború után azonban már neki is szűk lett a magyar tengerpart és oly sietve utazott el, hogy minden ingóságát egy Bürger nevezetű öreg magyar bácsinál hagyta megőrzés végett.

Később híre jött, hogy az öreg Bürgert a forradalmak alatt kirabolták és ő maga is menekülni volt kénytelen Fiuméből. A hír vétele után Vermes szomorúan lemondott a már évek óta különben is nélkülözött holmijáról, amelyek közül különösen frakkjának, szmokingjának, cilindérének és az elegáns külső egyéb attributumainak elvesztését fájlalta. Nem kis gondot okozott neki az utóbbi időben, hogy miképpen jelenjen meg a Görbe Éjszakán, amikor egy elegáns frakköltönyért 20 ezer koronát kérnek a szegedi szabók.

Képzeltethő tehát Vermes barátom öröme, amikor a napokban egy rég nem látott fiumei ismerőse áll meg az Emkebeli törzsasztal előtt és a következőket mondja:

— Jó hogy látom Szerkesztő ur. Az öreg Bürger most Vásárhelyen van és arra kért, ha magát látom, mondjam meg, hogy vitesse el holmiját tőle.

— Mit? Hát nem rabolták ki az öreget?

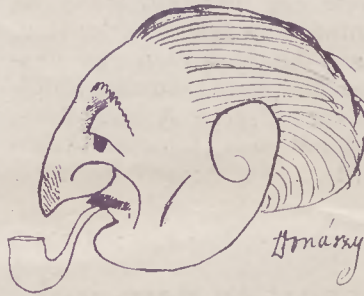
— kérdi Vermes a túlradó örömtől felszálltanva.

— De bizony kirabolták — feleli az ismerős — elvittek a rablók mindent, csak épp az Ön fotográfiáját hagyták ott. Ezt szeretné az öreg önnek átadni.

Láttam, hogy Vermes nagyon szeretett volna a rablók komisz tréfáján velünk kacagni, de sehogysen sikerült neki.

Ligeti Jenő.

Mennyit kerestél?

Néhány évvel ezelőtt, amikor még csak egy ugrásra feküdt Szegedtől Temesvár, szabadságom egy részét ott töltöttem el.

A hajdani várat, a mostani Belvárost

a Bega zöld vize félkörben kerüli meg. Jobb partján árnyas ligetek húzódnak végig, kellemes sétányokkal. A Belvárost a Józsefvárossal egyszerű fahid kötötte össze.

A tavasz már vége felé járt, amikor egy délután végighevertem a Bega füzesei alatt elterülő gyepbársonyon. A hidon hullámozott a nép. Mindenki a ligetek felé sietett.

Egyszercsak egy éles sikoly a hid felé terelte figyelmemet. Valaki a vízbe ugrott. Hatalmas embertömeg verődött össze a parton s mire oda értem, láttam, hogy valaki a vízbe ugrik és erőteljes karcsapásokkal úszik a folyócska közepe felé, ahol láthatólag kétségbeesetten küzdött életéért egy fiatal leány, az öngyilkos. Néhány izgalomteli perc után partot ért a mentő, egy fiatal tiszt és a megmentett: egy görcsösen síró 15–16 év körüli fiatal leány. Piros karton ruhácskája szorosan tapadt fiatal testére, amelyet még egyre rázott a zokogás. Megmentője atyásan simogatta

fekete fürtös fejét. Arra a kérdésre, miért ugrott a vízbe, szagatott, elcsukló hangon válaszolt: Anyám . . . tiz . . . koronát adott . . . vegyek kenyeret. Elvesztettem S könyei egyre potyogtak. A liszt lárcája után nyúlt. Fölvette eldobott sapkáját és 50 koronát tett bele. Katonásan a közönség felé fordult: Hallották uraim! s egy kettőre megtelt bankjegyekkel a sapka. Mosolyogva adta át a leánynak: aztán többé ne tegyen ilyet.

A leány szégyenlősen nyúlt a pénz után. Kebléhez szoritotta, azután mintha valaki üzné, a part néptelen része felé futott. Utána siettem. Egyszer csak látom, hogy szemközt jön velem egy nagyobb leány, az öngyilkos hasonmása, a testvére lehetett. Megöleli, megcsókolja. Diskréten egy vastag fa mögé húzódtam. Óvatosan körül néztek. Nem vettek észre. A nagyobbik meglátja a pénzt, hangosan fölnevet. Aztán mosolyogva kérdezi: Nó, mennyit kerestél?

Lung Mihály,

Harmincöt sort én nem írok!

Helek óta agyonkínoz a „Szinházi Ujság” érdemes, de azért felelős szerkesztője. Hogy hát ennek, meg annak a karrikaturája hiányzik még és ha nem készítem el huszonnégy óra alatt, hát „elúszik” az egész lap. Amióta magamra vállaltam ezt a munkát,

vagyis amióta hegyesre faragot ceruzával nem a „tekintetes tanács” veséjében turkállok, hanem szeretett kartársaim fizimiskáját másolom, némi lefokozott jóindulattal, udvari orvosom komoly aggodalmait közli velem állandóan testsúlyom rohamos apadása miatt. Most pedig ráadásul erélyes hangú felszólítást kaptam, hogy saját karrikaturám alá (amivel melles-

leg semminemű közösséget nem vállalok) írjak valamit, de harmincöt sornál se több, se kevesebb nem lehet.

Elhatároztam, hogy megteszem. Hiszen olyan csekélyeségről van szó. Nekem, aki egy jó könyvtárra valót összeírtam már a gázgyárról, — az egyetemről nem is szólva — nekem ez a pár sor hekuba!

Ezzel a komoly elhatározással tértem nyugovóra. Másnap újult erővel fogtam az íráshoz. A percek, az órák, a napok észrevétlenül suhantak el őszülő fürteim fölött és én csak irtam rendületlenül. A teleirt lapok lassan körülvettek, betöltötték szobámat és nem tudtam az írást abbahagyni. A súlyos kézírathalmaz egyre nőtt és már már megfulladással fenyegetett. Egy mondat közepén a tollamat kétségbeesve vágtam bele a papírtömegbe, rugtam egyet rajta és — felébredtem. Özönlött rólam a veríték . . .

Nem — kedves Gelléri barátom — tévedni méltóztatik Mindent megtettem, és ha kell, írok a lapjába regényt, közgazdasági tanulmányt, művészeti értekezést, akár lexikont is, de harmincöt sort én nem írok. Nem! Nem! Soha! *Magyar László.*

PAPP GÁBOR ALBUMÁBA

Fiatal korában zöld az ember, majd megbarnul, néha megkékül, végül megöszül.

A POLGÁRMESTER ALBUMÁBA

Könyű volt a podesztának Velencében. Ott a Sóhajok hidja alá küldötték a veszedelmes tollforgatókat. Itt legföljebb a sóhivatalba.

BALOGH JÓZSEF ALBUMÁBA

Egy görbe este? Van, aki már az ezeregyéjnél tart!

KÖNIG PETER ALBUMÁBA

Elment a király, éljen a Kőnig!

KÁLMÁN SÁRI ALBUMÁBA

Még azt mondják, nincsen Szegeden boszorkány. Kálmán király mondhatta, de Kálmán Sári megcáfolja.

Ujságíró sors

Még ZsirKay mes-
ter uralkodása alatt
történt, s ha jól em-
lékszem tavasz felé
járt az idő s hónap
vége volt. A szerkesz-
tőségnek kinevezett
nyomdahelyiségben
ülve beszélgettünk, s
éppen Marincs Pistá-
ról folyt a szó.

— Hányadika van
ma? — Huszonötö-

dikét irunk — állapítottuk meg,

— Ez az ő ideje, most kezd nőszülni —
mondja ZsirKay.

Én nem érteltem a szűkszavu megha-
tározás értelmét és kíváncsian vártam a
fejleményeket!

— E pillanatban egy szőke csoda mel-
lett ül. Az asztalon kövér csészékben il-
latos habos kávé párolog. A háziasszony
a kredencen készítgeli tálalásra a hideg
csirkét. A tavasz észrevélenül belopta
magát a szobába s szerelmet csiszolt a
fiatalok szívébe. A két égő szempár egy-
másba mélyedt s Marincs Pista elhatározza
magában, hogy még e hónapban eljegy-
zést tart. Ez minden hónap vége felé meg-
ismétlődik. Mert a szerelem, az előleg, meg
az élet borsza sem kutya. Elseje után azon-
ban egy nappal már elszürkül a házassági
lidércfény s valami Oblamov-féle keserü-
séggel szokta ökegyelme agyonütni e témát.

Alig hangzottak el a szavak s az ajtón
mint egy szenzire éhes riporter ugrott be
Marincs Pista!

— Megnőszülök — mondá utánozhatat-
lan páthosszal. Majd nagykeservesen egy
fényképet húzigált ki zsebeiből.

— Na mit szóltok hozzá?

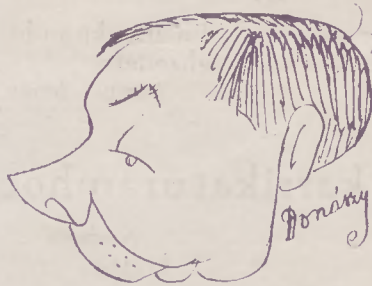
Mi majdnem gunyosan mosolyogtunk a
valóságos Rembrandt előtt, amire Marincs
Pista áhitattal nézett.

Szép, szép — s kíváncsi arccal néztünk
a rideg fali naptár felé, mely magas dá-
tumot jelzett. Éppen 25-ike volt. S mi már
mindent megértettünk!

Nagy Sándor.

Kiábrándulás

Inaskori remniszcenciák

Egy napos
ujságíró vol-
tam.

Szerkesz-
tőségünk az
ítélőtábla ta-
ná cstermé-
ben volt s a
terem nagy
üveglaká-
ban állva

mély rezignációval, mely ugy gondolom,
nem volt őszinte, néztem a kavargó hó-
pohéket, melyek fehér süveget hullattak a
templomok tornyára s a háztetőkre, egy
kis város szépítési programot valósítva
meg a borult téli távlatokban.

Bevallom, akkor még azt hittem, hogy
az ujságírás csupa Puccini-hangulat: ház-
tető, sok hó és meleg kályha, amelyben
— akkor együtt dolgoztunk, — Szilassy
Cäsar szeretett fűteni — a beküldött kéz-
iratokkal.

Csend volt.

— „Kész a vezér!” — emelte fel hirtel-
len szavát Farsky az elnöki székből, mely-
hez majdnem betegesen ragaszkodott. Azt
hitte, hogyha az elnök helyén ül, nagyobb
tekintélye lesz közöttünk.

— „Gyere velem” — szólt hozzám há-
tatfordítva, hogy felsegíthessem téli kabát-
ját, melyet majdnem jobban irigyeltem tőle,
mint a szerkesztői ollót. — „Megmutatom,
hogy kell riportot csinálni.”

Lementünk a Dugonics-térre. Egy bér-
kocsi éppen elöttünk hajtott el. Beleültünk.
Kimentünk a vagonlakók közé. Farsky
telefirkált tiz kutyanyelvet jegyzetekkel.

— „Látod” — mondta — „így kell ri-
portot csinálni.”

— „Igen” — válaszoltam bizonyos tisz-
telettel, mely a verzátus ujságíró iránt tá-
madt bennem.

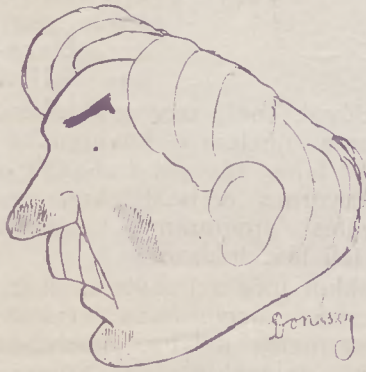
Másnap szárnyaimra engedtek. Kimen-
tem riportra, természetes — bérkocsiban.
Így ment ez egy hélig. Hónap végén 300

koronás bérkocsi számlát nyújtottam be a kiadónak. Nem fizették ki. Ez volt az első kiábrándulás mesterségemből.

N. B. Farsky egy sort sem irt a kirándulásról. De a bérkocsit megfizette.

Marincs István.

Levél a karrikaturámhoz

Kedves kolléga ur,

nem volt még szerencsém Önt látni, de jóbarátaim igazán őszinte örömmel (t. i. kárörömmel) hoztak nekem hirt arról, hogy Ön

létezik és igen méltóztatik hozzám hasonlítani. Drága öreg barátom, a májbajos még arról is biztosított, hogy Ön nem is karrikatura, hanem portré.

Persze az ő korában már a szeme se jó az embernek („aki pedig nem akar megöregedni, fiatalember, az akassza fel magát” — egészen bizonyos, hogy ezt fogja erre mondani). De azért én elhiszem, hogy Ön tényleg hasonlít hozzám, legföljebb az fog kiderülni, hogy már én nem hasonlítok Önhöz. Természetesen ennek is az ujságok az okai, amint mindennek a világban, hogy a markoláb vinné el őket, valahányan vannak.

Ugy volt az, hogy a nyáron találkoztam Pesten Szalay Józseffel. Épen egy könyvesboltból bujt elő, s még a szokottnál is temperamentumosabb gesztusokkal integett felém.

— Na -- gondoltam magamban — úgy látszik, Jóskának végre sikerült valahol felfedezni a tizparancsolat első kiadását.

De nem a sinai kőtáblák voltak a kezében, hanem egy csokor rózsza.

— No, csakhogy megtaláltalak — ezt mondja. Gyerünk hamar a Liszt Ferenc-térre. Most leplezik le a Jókai-szobrát. Ha már itt vagyunk, tegyük rá egy-két szál virágot. Ennyit megérdemel Szegedtől is, a Dugonics-Társaságtól is.

Én nem nagyon szeretem a három embernél nagyobb sokadalmakat és úgy gondoltam, hogy majd csak a leleplezés után simogatom meg a Jókai szobrát. De hát mit csinálhat a mai világban egy gyámoltalan ujságíró, ha olyan hatalmas ur parancsol rá, mint a kerületi főkapitány?

Pár perc mulva már internálva voltam a szoborhoz. Már szólítja is Balogh Jenő, az Akadémia főtitkára a szegedi Dugonics-Társaságot.

— No eridj — lök oldalba barátságosan Szalay, aki mindeneket előre elintézt — mondj egy pár szót.

Mielőttünk vagy öten beszéltek már, utánunk is volt a listán vagy ötven küldöttség. Hát itt nekem csakugyan nem illik többet mondani pár szónál.

— A világító embernek a virasztó Szeged! — ez volt az én egész beszédem, amivel leteltem Jókai lába elé a piros rózsáinkat.

Azt hiszem, nagyon szép szónoklat volt, mert nagyszerű szivart kaptam érte Szalaytól. Hogy rágyujthassak, mindjárt el is somfordáltam a tetthelyről, nem várva végig a többi szónokot. Ugy lehet, azok még most is beszélnek.

Másnap reggel átszaladva a kávéházban egy konstruktív lapot, szép nagy tudósítást találok benne a szoborleleplezésről; olvasom benne szó szerint a következőket:

„Szeged gyönyörű koszorúját, amely ezt a feliratot viselte: a világító embernek a virasztó Szeged. — pörge bajúszú, nyalka szegedi legény helyezte el a szoborra”.

Bele nézek szemben a tükörbe, — az ördög gondolta volna, hogy én ilyen pörge bajúszú, nyalka legény vagyok. Hát hiszen nini, lehet abban valami. Mentől tovább nézem magam, annál jobban elhiszem. Érdekes, hiába, csak jobb szeme van a pesti ujságírónak, mint a vidékinek.

No jó, most már nézzünk meg egy destruktív lapot is. Itt az „Az Ujság“, lássuk csak. Hát abban meg ezt találtam:

„Szeged pompás csokrát barnapiros képű, tüzes szemű, fehér ruhás szegedi leányka tette le a szoborra ezzel a jelszóval: a világító embernek a virrasztó Szeged“.

Ugy eltátottam a számat, hogy majd ki esett rajta a fejem. Ilyesmi még nem esett velem. Engem már néztek esernyőcsinálónak is, cigányprimásnak is, vérengző mohikánnak is, de fehér ruhás lánynak még nem. Most már ezt is megértem. Lehet is benne valami, ha ilyen tekintélyes pesti lap állítja.

Ezek után, tisztelt karrikaturám, nem tudom melyik minőségemben méltóztatik hozzám hasonlítani. Ha a fehér ruhás leányban, akkor pályázni fogunk a női szépségversenyen.

Ismeretlenül is szívesen köszönti:

Móra Ferenc.

BYLL ALBUMÁBA

Mit ér a tekintély, ha nincs pocak. Egy ifju pásztor többet ér, mint egy öreg Juhász.

PALÁGYI LAJOS ALBUMÁBA

Magával igazgató Ur, még jóban vagyok. Eddig nem adta elő egy darabomat sem.

KLENOVICS GYÖRGY ALBUMÁBA

Engem Mesternek hívnak, de ha az nem volnék, akkor nálad szeretnék Házmester lenni.

JOACHIM FERENC ALBUMÁBA

Addig boldog az ember, amíg lilaszinben látja a világot.

LIGETI JENŐ ALBUMÁBA

Nietzsche irt az átmeneti emberről. Te is ilyen vagy, az ujságíró és kiadó között. Szerencsés utat a tulsó partra!

VIGH JENŐ ALBUMÁBA

Nem mind vidám, aki vig. Ez egy af-forizma akart lenni, kérlek alássan!

Adomány az ujságíró egyesületnek

Állítólag valami alkalmi ujságba kel- lenek e so- rok, a karri- katurám alá. Az ujság a szegedi hir- lapírók dec. 3-iki mulatsá- gára jelenne meg, és hoz- ná valameny- ni szegedi

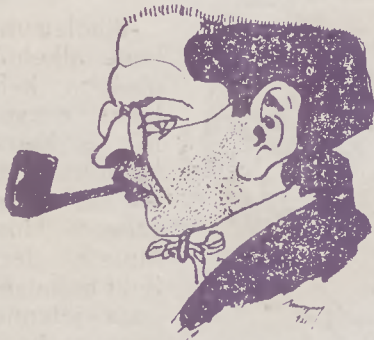
hirlapíró karrikaturáját, tehát alulírottét is. A reklámcikkekből úgy látom, hogy a rendezőség egy kivételes gazdagságu program élvezetében akarja részesíteni az est vendégeit. Aggályaim vannak atekintetben, hogy beilleszthető-e ilyen programba egy olyan ujság, amelyet lapozgatva, egyszerűre kénytelen találkozni az olvasó nemcsak valamennyi szegedi ujságíróval, hanem valamennyi írásával is. Nem lesz ez sok? Enyhít ezen, hogy nem élethü fényképekről, hanem karrikaturákról van szó? A lelke legyen rajta, aki kitalálta és megcsinálta. Nekem semmi részem benne. E néhány sort is csak azért írom meg, hogy szaporítsam az Ujságíró Egyesület dec. 3-iki jövedelmét azzal a tiszteletdíjjal, a melyet ez írásomért kapok. Ki is jelentem mindjárt, hogy e tiszteletdíjat engedményezem az egyesületnek. A penzumot, mely 35 sorra szól, nem egészen tartom be ugyan. De azt az összeget, amennyivel többet fizet ki fiatal barátom az ujságíró egyesületnek, mint amennyi az iram számánál fogva járna nekem, lesz szíves a terhemre elkönyvelni — előleg címén.

Pásztor József.

VERMES ALBUMÁBA

Olyan jóságos arca van némely kiadónak, akár Nerónak. A zsarnokok alapjában véve nem rossz emberek.

Nagy buksi fejem... Mutatóba

Nagy, buksi fejemmel elkésve buktam be köztetek, fiuk, én ki egy utról már lelértem egyszer. Hogy mi hozott által hozzátok e

Belső arcunkkal nézünk kifelé és a külsővel mindig befelé. Két arca van az embernek és egy hibája: nem ismer önmagára; belső arcával nem néz kifelé és a külsővel nem néz befelé. Hej! Én tudom már ezt a

keskenyebb, rögzöbber utra: ne kérdezzétek — talán magam sem tudom. Tán, mert ott kevesebb a tennivaló, emitt több és hangosabb az eredmény? Lehet, nem hiszem. De ugy érzem, ez az ut inkább nekem való. Nem tudom, ti ne firtassátok.

De ha ugy néha, régi módra nekilógatom bus fejemet és szemem elmered valamerre messze — ne zavarjátok köreimet. Akkor talán éppen a pillanatot mérem a jövőhöz, multhoz, a végtelenhez; a porzemet a mindenséghez, az élményt a történelemhez — mint előbb szokiam. Majd lassan ugyis leszokom róla, beletörődve, hogy nincs megoldás és a válasz a »mí-célra — miért«-re saisi romlás.

Marad tehát a perc az élmény. És én tanulok nevetni (állkapcsom olykor még recseg belé, de majd meg járódik) és tanulok neveltetni (mikor magamnak valami sájogva fáj), mert ugy szép az élet, ha nem nézed a célját, a végét (a semmit) és örülsz a mának (a vergődésnek.) Hanem ha egyszer a szívemre nő, lelkekre borul, fejemre lázad mindez a szép diszharmonia, nagy buksi fejem emelve hordom, nem lógalva, kacagásom csengően tiszta: akkor... No erről csevegjünk máskor.

Pfützner János.

SZILASSY CÄSAR ALBUMÁBA

Cäsar meghódította Britanniát, Te pedig meghódítottad a Szeged közönségét. Ez utóbbi nehezebb.

leckét, én megtanultam lelkem árnyékán taposni és felpofozni néha önmagamat. Mert nekirohantam a tágas éjszakának sokszor, és ölelkeztem a sötétség lágy, merülő testével, és sirtam a melegtől, amit az őszinte csend lehelt meztelen keblemre. Óh, eszem, de rosszul csiklandozott meg az isteni kéz, mikor felébredt benned a hiábavalóság tudata! Azóta véres a torkom, azóta éhes vagyok és azóta messzi, fénytelen világok kódorognak bennem és köröttem, és azóta én nem vagyok idevaló. Mert kár volt megfürödnöm a bölcsék könyveiben, kár volt tudni, tanulnom és tenni akarnom, hogy megkészterezem a mindenséget, amely egy — és ez az egy szent nekem! Csak a holtak testét babusgatni, csak ácsorogni a hosszu, szakadatlan világban a születőkért és születendőkért: mások ételeért nekem éhezni, mások italáért nekem szomjazni, és mások véreért nyomdára pocskékolni vérem szörpjét, — hahó! — a sokszorosítás kacagtató maszkiában törpülök köztetek, emberek, vigyetek és szegezzétek szívem a homlokotokra! A tietek vagyok, de én már elvesztettelek titeket régen, mint őszi fa a levelét. Legyetek jók, belső arcotokkal nézzetek kifelé s a külsővel mindig befelé. Én tudom már ezt a leckét: némán ülni a kávéházban és leirni magam elé a márványlapra, naponta, — ezerszer:

Pör Tibor.

Deák Ferencnek

Domászy

voltegyegyellen paragrafusból álló — bár csak elméleti — sajtótörvénye: Ne hazudj! Azóta nagyot változott a világ, elszaporodtak a Deák Ferencnek — s mindegyik bölcsebbnek

tartja magát a többinél. Az ő sajtótörvényüket szintén egy pontba lehet beleszoritani: Ne merészd rólam megírni az igazat. Sz. Szigethy Vilmos.

Képeim alá

Üdvözlégy arcom s te nemes, szép, égremeredt orr, most látom csakugyan, hogy nem enyém a botor. Oh valahány ember belenéz a tükörbe, vigyázzon, vajh csakugyan kit lát ottan a simalapon? Ismeri-e

arcát igazán, a szemét, meg a száját, homloka boltozatát, szép, finom orra ivét? Tudja-e, hogy titkok bujkálnak a lányvonalak közt s benn a finom ereken lázasan lüktet a vér? Torzvonalu remegést látott-e a vérpiros ajkán és a szemek bogarán. Láttá-e rejtve a fényt? Ismeri-e a titkát önönmaga gépezetének, megremegett-e a sziv, félve, hogy hátha megáll? Furcsa grimaszt vágott-e az arc a rámeredőre; ön maga bus titkát tudja-e már valaki? Láttá-e már a saját arcát belemártva viaszba: kőbemeredt szobrot, hófehér gyászlepedőn? Tudja-e, hogy feketén sugaraznak egyszer a gyertyák kélfelől arca fölött és a csukott szemeken? Hogy idegen lesz majd, ami most kölcsönbe kapódott: csempé, törölt szerszám, ostoba, torz vonalak. Az lesz majd csak a rajz, fönséges karrikatura, százszor rettentőbb, mint ez a maskara itt. Addig is üdvöz légy te kecses, szép, égremeredt orr — most látom csakugyan, hogy nem enyém a botor. Terescsényi György.

Ilyen megnyilatkozásoknak,

aminőket a Színházi Ujság kíván tőlünk, különösebb értelmén nincsen. A karrikatura, a vonalakból szerkesztett torzkép mellé csak írásos, betűkből szerkesztett torzkép illenek. De kinek van bátorsága a saját kezeirésá-

val is karrikározni magát, amikor a rajzoló már olyan kegyetlenül bánt el vele. Komoly írás pedig — ezt úgy hiszem mindenki elismeri — egyáltalában nem való ebbe a karrikaturás füzetbe.

Hát akkor miért nem hágy engem élni, kedves fiatal ember? Szilassy Cäsar.

TÖLGYES GYULA ALBUMÁBA

Nem mind arany, aki ifjú.
De aki aranyifjú, az aranyifjú.

Szeged város állandó cipőellátását biztosítja a napokban megnyitott „Vénus” cipőüzlet. A jó és szép áruknek kifogyhatatlan raktárát gazdagítja a nagyjövőjű gyártelep, hol naponta százával készülnek eredeti modellek után a megtevesztésig hű másolatok, amelyek méltán képviselik a magyar cipőipar küldetését. Nagy várakozással nézünk a cég karácsonyi és újévi vására elé, mikor is a vevőközönség érdeklődése a legnagyobb kielégülést kívánja. Ajánlatos, ha a vásárló közönség mérték utáni megrendeléseit már most előjegyezteti.

A karrikatura

sokszor inkább a rajzolókat jellemzi, mint azt, akiről a torzkép készült. Még nem láttam a karrikatúrát, de jól ismerem az elkövetőjét s így látatlanban is megállapíthatom, hogy a saját ábrázalját nézte a tükörben, amikor e csúfságot „alkotta”.

Egyébként nem hallgathatom el, hogy derék barátom (a művész) szép fiú. *Tölgyes Gyula.*

Mikor a szerkesztő

ezt az írást megrendelte, azt mondta: a karrikatúrám alá kell. Azt is mondta, hogy rövid legyen az írás és mégis sok legyen a tartalma. Már pusztán a rendelésnek erre a módjára is annyi megjegyezni valóm lenne, hogy három bajtársam arctorzitmánya alá is futná.

Mert írni szeretek, hiszen azért lettem író, hacsak újságot írni is. Szeretek, hm... vagy szerettem; mindegy no.

Egyébként nem is tudom, mi alá írom a nevem, nem láttam, hogy mit rajzoltak rólam és, hogy az orrom is például rövid-e a rajz szerint, vagy hosszú. Hiszen ha rövidre rajzolnák...

Különböznél elég fiatal vagyok még, de mind ritkábban írok verset, módjával szeretek mindent, bort is alig iszom már, szóval: sajnós, megjött az „eszem”. Művészi pályára készülök, többnyire a magam ügyei foglalkoztatnak és bizonyára ezért irtam most is magamról.

Elég rövid?

Vigh Jenő.

Ünnepi kéziratot

kér tőlem, kedves fiatal kollégám? Nem adok, sőt meg vagyok sértve tudja! Én isszerkesztettem Színházi Újságot, nem is egyet és én

is ugyanazt gondoltam magamban, amit most maga, amikor ünnepi kéziratot kértem — a vén szamaraktól! *Vermes Ernő.*

DEÁK DEZSŐ ALBUMÁBA

A Munka után édes a nyugalom, diplomával is lehet valaki diplomata.

GAÁL ENDRE ALBUMÁBA

»Hanem az a László, Laászló!«

(Arany János.)

FICHTNER SÁNDOR ALBUMÁBA

Nem engedünk a 48-ból!

MÁTRAI ERNŐ ALBUMÁBA

Hallgatni arany, énekelni művészet. Rendezni ellenben vesződés.

Legszebb férfi ≡ és női ≡ **Soós Lajos**
 fehérneműek
 áruházában, Szeged, Oroszlán- és Iskola-utca sarok

A pénz és a sajtó

A pénz és a sajtó nagy hatalom. Becsületes emberek kezében az építő munka, az alkotás legnagyobb faktorai. Kúriárok és kalandorok kezében az anyagi és erkölcsi romlás legborzalmasabb eszközei.

Wenner Sándor.

Makáma karrikaturához

Ó nézzétek mily keserűn fanyalag e torz szomorú figura! Homloka búba ível, a szeme bús zene, az orra vidorra szökell és kuszán koronázza e kóc frizura. Ajka mi panaszos dalra szokott, bágyadt ívet zár el e száj vonalán és mennyi bús révület, rémektől rémület remeg át e sötét vonalak fonalán! Fekete fonálon — életem halálom — átalsötétel a

sorsom is, mint a fehér papíron szaladó vonalon végigkigyózik a tinta. Mert szimbólum ez a démoni kép, s én félve tekintem aggódva, miképp középkori furcsa barát, ki gyönyörbe borzong és belekábul, míg a sötét vonalak gomolyából kibetűzi a bús kabalát.

Donászy Kálmán

Téli zuzmarák idejére

Fagyban forr a szívem és látom a fákat, hol rőt avarok letarolva, csak a zuzmara él. Csöndes az ucca, csak a szél kesere és sátrak alatt im a gesztenye sül. Mindenki siet, csak a gond a tied, mi lesz a riport, vagy a hirkapitel? Ha lecsuszol hát veszve hitel. S a tél keze ráver a vézna fiura s nógat az ész s becsület, fázva a járda csikorogva neszel, itt a városi külterület. Magányosan áll itt szürke barakk, elkerülök tán a madarak. S csöndbe benyit. Te nagy Isten! Hét kicsi rongy, pici poronty jön elébe: »édes bácsika kérem, nincs amit ennénk, nincs ami kéne, az apánk elesett, anyuska beteg, enni szeretnénk«.

Másnap a lapban:

Kinn a juhszélen fázva remeg
Hét pici lélek és pityereg
Nincs nekik enni, lyukas a cipő,
Emberek adjatok!, zord az idő.

Letörülte a könnyet vézna fiú és hányszor és sokszor a másik, te adsz ami nincs s ami kéne, mégis és mindig csak neked hiányzik és a te könnyed látszik,

Ivánkovits Imre.

EGY PUPUC ALBUMABA

Tanulj pupuc — pályatévészett ember lesz belőled!

Egy kiadó

A Tinta-Palintában ugyan nem csak erről a kiadóról hull le a jótékony lepel, mivel rajta kívül többen is a nyilvánosság elé kerülnek, azonban Rácz Antal az egyetlen, aki kizárólag kiadó.

A dolog úgy történt, hogy orcája másának megalkotója jó-hiszemüleg föl-

ment a „Friss Ujság” redakciójába, azzal a nem épen nemes szándékkal, hogy az ott találandó szerkesztő urakat papírra másolja. Történetesen jelen volt a szerkesztői szobában Rácz Antal is, a kiadó, aki nem titkolható féltékenységgel szemlélte a készülő karrikaturákat és közben búsan jegyezte meg, hogy őt még senki sem rajzolta le úgy, hogy sikerült is legyen az arcmás.

Több se kellett az izzadó rajzolómesternek, megragadta plajbászát és határozott elszántásgal papírra vetett egy kört, egy kunkora bajuszformát, két apró szemet és néhány szál haját. A rajz így elkészült, az eredetije fájdalmasan ráismert és így bele is került — mint egyetlen kizárólagos kiadó — a Tinta-Palintába.

Az olvasóhoz!

A „Tinta-Palinta” mindazoknak a szegedi ujság-íróknak cikkét és karikatúráját közli, akik a dec. 3-iki „görbe éjszaka” irodalmi-, rendező- vagy propaganda bizottságába be lettek választva. Amikor az olvasó együtt látja e kis albumban 33 ujságíró irását, bizonyára számol azzal a körülménnyel, hogy nem kis munka volt — minden egyéni és nem egyéni véleményeket leszerelve — a napisajtó összes munkásait itt összegyűjteni.

Mikor e sorokat írom, már a sarkamban áll a szedő és várja az utolsó sorokat — az utolsó formához.

Most már megvallhatom, hogy ezzel az ujságíró-albummal is úgy voltunk, mint a december 3-mal. December „4” előtt senki sem hiszi, hogy tényleg megvolt.

Most már azonban az utolsó sorokkal szélnek eresztem a „Tinta-Palinta”-t, amelyből talán évtizedek, talán évszázadok múlva, ha megmarad egy-egy árva, sárga példány — talán fiaink, talán unokáink könyveit fogja magába szívni.

Könyveket egy jobb időben, amikor csodálkozó bámulattal fogják kérdezni, de megérteni sohasem fogják, hogy: — hogy lehetett olyan szomorú időben vig sorokat írni.

Mert ők talán már nem tudják megérteni, hogy szomorú időben, csikorgó télen, fa nélkül, mit jelent a hangulat, mit jelent a reménykedés. Akkor talán jobb idő lesz, talán szebb, s talán tavasz lesz, amikor nem kell fűteni.

(g. a.)

**Női divatfelöltök, férfi divat-
öltönyök és raglánok**

előnyös kiszolgálásában csakis

Vajda és Kővári r. t.

cégnél részesülünk Szeged, Kárász-utca 10.
Elsőrangú mérték szerinti szabóság Telefon 12-22

Bálat, amelyiken igazán jól mulatnak, sokan csak nagyritkán vezethetnek be életük naplójába. Ennek főoka talán az, hogy egy minden apróságában kifogástalan élvezetet és kielégítést nyújtó ilyen bálnak nevezett hacacérés estély sok száz kívánni valót hagy maga után. Ezeket a kívánni valókat szerzik meg és biztosítják be már jóelőre azok, akik már kellően gyakoroltak a bálbajársok nem éppen kellemetlen utjain. Ezeket az apró, de hasznos tudni-valókat iparkodnak elsajátítani azok a menyasszonyjelöltek, vagy ifjak, akik még csak a tanulódijukat fizetik le a bálak pénztáránál. A mamák, akik leányaik elhalmozzák ilyenkor saját, de mégis kedves hiuságaikkal, körültekintő gondossággal erőltetik meg memóriájukat, hogy szégyenbe maradjanak a fiatal-ság, de nem kevésbé, a már öszülő — „régijó” öreg-fiatalok előtt. Egy ilyen gondos előkészület előzhette meg azt a párbeszédet is, amelynek egyik legutóbbi bálon voltam véletlen szem- és fültanuja. Két — bizonyára jó — barátón mesélte el egymásnak legujabb élményeit. Miután az egyik kijelentette, hogy jól mulat, megkérdezte a másikat, hogy hát ő hogy mulat? Nagyon-nagyon szomorú, ha erre a kérdésre a válasz szomorú. Pedig az volt. A barátón kíváncsian igyekezett kifürkészni a szomorúság tiltkát. A másik azonban nem sokat beszélt és különösképpen csak a táncoló lábakra szögezte tekintetét, azután végre csak elsírta panaszosan, hogy fáj a lába az új cipőben és a fáj szive, ha a többiekét látja. Nemsokára haza is ment egy rosszul sikerült bál után a mi táncosnónk, de a jövőben megfogadta a sok jó tanácsot és a legközelebbi bálra már hetekkel előbb megszerezte **Robitseknél**, Feketesas-utca 16 szám alatt, a legszebb, legmodernebb és legjobb báli cipőt.

László könyvnyomdai műintézet nyomása
Szeged, Dugonics-tér 12. Telefon: 14—54.

Szeged legegészségesebb kávéháza

EMKE

A legkitűnőbb italok kaphatók

MINDEN ESTE HORVÁTH ÁRPÁD TIZENKÉT TAGU ZENEKARA MUZSIKÁL

KÁVÉHÁZ

Szociális termelésből fakadó versek.

Az „Ibolyka-versek“ története.

A mult tél egyik tavaszrahajló napján történt, amikor a hideg még együtt tartotta a kávéházi törzsasztal öslakóit, de amikor már a közelgő tavasz megbizsergette a vérünket és arra kényszerítette az álmos, fáradt szemeket, hogy titokban kutassanak a nőiruhák folyton változó vonalai után.

A sarokasztal márványlapjára négy elárvult poéta könyökölt, a vasárnap délutáni szivarfüst ködfátyolt borított reájuk. Valami különös izgalom égett a szemekben. A szegedi homok álmos rabjainak a lelkét fölcsigázták a Pestről jött új kolléga fantasztikus, lelkes szavai: a jövőről. Ezer terv, ezer gondolat röppent bele a — semmibe. *Juhász* Gyula idegesen simogatta a szakállát, mélyfekete szemei fürgén csillogtak. Még *Terescsényi* Gyurka homlokán is elsimultak a ráncok, a szögletes szemöldökök is elfelejtették néhány pillanatra a mindentagadó, örök csodálkozást. A Pestről jött kolléga, *Gács* Demeter, előttünk szokatlan elevénységgel szidta a vidéki álmoságot és a korholás igazságát még a társaság legfiatalabb tagja, *Magyar* László is jóleső fájdalommal érezte.

A tervekből ugyan semmi sem lett és néhány héttel később a szegediek elégtétellel állapíthatták meg, hogy a szegedi álmos homok lassan, de biztosan belepte *Gács* Döme eleven akarásait, amit különben már a tervezetések alkalmával megjósolt szkeptikus barátunk, *Terescsényi*.

Amikor ezen a bizonyos délutánon a lelkesedés a legmagasabb fokra hágott, a kávéház üvegajtaja hirtelen fölnyílt és belépett rajta a közeledő tavasz üzenete: *Ibolyka*. (Nagyon félek azonban, hogy legközelebb kikaparja a szemeimet, amiért kiszervekstem többszöri tiltakozása ellenére, — de nem bánom!) A lelkesedés már ugyanis megvolt és végeredményben nem is fontos, hogy mi a tárgya. Ezzel magyarázható azután, hogy az önös tervekből épített fantasztikus légvár egy szempillantás alatt eloszlott a kávéház kék füstfelhőjében és a helyét elfoglalta a fehér-

cicás kislány. A törzsasztaltól nem messze telepedett le társaságával, tisztos nénikékkal és bácsikákkal és az öreg fiuk ettől kezdve akárhová néztek, mindenütt őt látták. (A sok tükör volt talán az oka az egésznek).

Egy ideig szótlánul nézték és a féltékenykedés már-már megbontotta az egyetértést, amikor *Gács* Dömötörnek hirtelen kiváló gondolata támadt.

— Mondok valamit gyerekek, — mondotta mosolyogva, — írjunk verset hozzá. De nem ám olyan közönséges verset, hanem úgy, hogy mind a négyen veszünk egy-egy darab papírt és ráírunk egy-egy versszakot, tetszésszerű formában. Ha kész, mindenki odaadja a szomszédjának, aki a forma és a gondolat betartásával folytatja. Ezt megismételjük négyszer, úgyhogy a végén kapunk négy *Ibolyka*-verset, amelynek minden strófáját más írta.

A lelkesedés megvolt, az indítvány tehát elfogadtatott és rövid félóra múlva a következő négy vers született meg. (Minden versszak alá irt név a kérdéses strófa elkövetőjét árulja el).

I. IBOLYKA.

Régi tavasz nefelejcsse
Virul ma szivembe ki,
Mert megigéztek nevetve
Ibolyka szép szemei.

(*Juhász.*)

Tündérvilág száz meséjét
Mondja el e szemsugár,
S hogyha rámnéz: fehér, félénk
Tündérsereg lejtve jár.

(*Magyar.*)

Mikor szóra nyílik ajkad
És megszólalsz hirtelen:
Kis virágok illatoznak
Enyhe május estelen.

(*Terescsényi.*)

Régi tavasz nefelejcsét
Könyes szemmel, csendesén
Utólszor belélegzem még
S búcsúcsókkal illetem.

(*Gács.*)

II. IBOLYKA.

Nagy csuda este varázsos lelke
Borít be téged puha varázssal.
Szemedben vágó száz álom szárnyal
Naptényvilágba el, messze-messze.

(Magyar.)

Nagy csuda esne, mondd kis leányka,
Ha észrevennél a hátad mögött.
Esténként négy bús, furcsa ördögöt
Homály-tükörben, becsukva, bezárva?

(Terescsényi.)

Egy pillanatra nézz csak hátra, ránk
A félszegvágó, kócos, vén fiukra,
(Pokol tornácán négy sötét figura.)
Te szép, te tiszta... álmodott aránk!

(Gács.)

A hegedű most fölzogokva ujjong,
A vágy és bánat dallamá remeg,
A szívünk vére kicsordul a bütől:
Fogadd-e négy piros, szent serleget.

(Juhász.)

III. IBOLYKA.

Finom füvekre, kékellő virágra
Szép ibolyákra gondolunk mi négyen
És úgy ülsz itt, a kávépalotában,
Mint ibolyácska, mohos fák tövében.

(Terescsényi.)

Aranynak hamvas, árnyalt barna színe
Meleg foltokká mélyül a hajadban...
Ó, merjem-e leírni?... szív a szívre
Vonhatlak-e majd egy szent pillanatban?

(Gács.)

Szegény, szomorú költője a vágynak,
Bús muzsikása bánatnak az éjben,
Holdamnak nézlek, hova árva, fáradt
Panaszom föl száll és fájó reményem.

(Juhász.)

Onnan tekints rám, fáradt vándorára
Az életnek; enyhülést remélek
Én, aki járom, csudát várva-várva
A biztatástól: „Nézz rám: szép az élet!”

(Magyar.)

IV. IBOLYKA.

Virágszirom fehére, puhasága
Villog, vakít lányos, gyengéd nyakán...
Ó, mért fordít hátat felém a drága?
Édes kis arcát mért nem láthatám?

(Gács.)

Csak a tükörben, mint hattyu a tóban,
Ring arca mása, a halvány való
És a tükör fölszikrázik ragyogva,
Mert szemé tűz rá, a fölcsillanó.

(Juhász.)

Fejét szép, fényes glóriába vonja
Villanyvilágban villogó hája
És homlokán sötétlő bársonyszalag,
Mint napsugarban egy kis éjszaka.

(Magyar.)

S ha rádvilágít aztán nemsokára
Az éjszakában, forró napsugár.
A kávéházi öreg poétákra
Is gondolj néha-néha kis leány.

(Terescsényi.)

A négy vers így szépen elkészült. A stró fákat átadták a főrnak azzal a szigorú utasítással, hogy haladéktalanul juttassa rendeltetési helyére, Kiváncsian lesték a fejleményeket. A főúr főúri mozdulatokkal lejtett a célbavett asztal felé és kecses meghajlással átnyújtotta a levelet. A bűnösök, ott a sarokasztalnál csak annyit láttak, hogy Ibolyka először nem tudja, mit csináljon a leragasztott boritékkal. Idegenül forgatta a kezében, néha-néha hátranézett, majd csodálkozó szemét az asztalánál ülő fiatalemberre vetette, aki nem tudott maga iránt szimpátiát kelteni a bohémasztal négy csintalan ördögének a szívében.

Néhány feszült várakozásban eltelt pillanat után a levél fölbontatlanul eltűnt Ibolyka bluza alatt... A fiúknak nagyon melegük lett hirtelen. Megindult a találgatás, hogy vajjon milyen sorsra jutnak a kollektív versek?

— Majd este, a fehér leányszoba csendességében futnak át a sorokon a szemei. A betűk megnőnek, mindegyikből egy-egy álomtündér lép elő és körüláncolják a kis Ibolykát — mondotta egyik ábrándozó.

Másnap megtudták, hogy a dolog csakhogyan ilyenféleképpen történt. Lehet, hogy a tündérek is szerepeltek, de erre hiteles történelmi adat nincsen.

... A történet eddig tart. Folytatása nem volt. A tavaszváró délután hangulathulláma eltűnt, szertefoszlott a nagy szürkeségben.

(A szereplőktől utólag kérek bocsánatot leleplezéseimért, de úgy gondolom, sértés, vagy bánthatom senkin sem esett). Tom